

Menteix-me

Hi ha mentides més autèntiques que algunes veritats...

Te'n recordes? L'altre dia m'explicaves el cas d'uns pares orgullosos de tenir tanta confiança amb la seva prole adolescent que, sabent com sortien carregats d'alcohol de les discoteques, els anaven a buscar en cotxe al final de cada farra perquè no haguessin de conduir. Era una mostra de sinceritat i confiança, deien.

El "petit" preu d'aquesta sinceritat era haver de tolerar amb resignació o bé amb autoengany el consum desproporcionat d'alcohol, el concepte de festa "desmadre", o la incapacitat dels fills per autocontrolar-se. Ben bé no és un preu petit.

En una altra ocasió, una mare cofoia de la confiança que tenia amb la seva filla explicava que ella sabia perfectament com d'extremament pintada i provocadora sortia la seva filla de casa seva, cosa que altres mares no podien dir, perquè les seves filles "les enganyaven"... S'amagaven la roba cenyida i els cosmètics, sortien de casa disfressades de Heidi i abans d'arribar al metro ja semblaven clons de Madonna.

Però hi ha mentides virtuoses, mentides que contenen l'autenticitat del conflicte entre pares i fills.

Quan la teva filla diu que no fuma (i ho fa amb estil) perquè sap que no ho aproves, entre d'altres coses perquè et preocupes de la seva salut.

Quan el teu fill diu que s'ha passat el cap de setmana estudiant (i en realitat ha perdut el temps de mala manera) perquè sap que això és la seva responsabilitat i et decebria si no ho fes.

Quan la teva filla diu que avui dorm a casa de la seva amiga (i te la intenció de passar la nit en blanc) perquè sap que t'amoïna la seva seguretat o el fet de què no descansi prou.

Quan els teus fills t'amaguen coses que fan, perquè *saben* que no les acceptaries, o que et disgustaries, o que els reganyaries, o que els castigaries... menteixen amb saviesa, perquè són conscients de moltes coses importants: del què està bé i el que està malament, del què és córrer un risc, o, si més, no, de quina és l'escala de valors dels pares.

Són mentides més respectables que algunes veritats farcides de renúncia i claudicació...

Menteix-me, digue'm que m'estimes, li demana Sterling Hayden a Joan Crawford en una de les escenes mítiques de *Johnny Guitar*, una gran història d'amor.

D'això fa 48 anys. Sabia el que es deia.